

[Anne Grete Holmsgård]

Den anden handler om, at dette forlig øjensynlig ikke skulle give øgede offentlige udgifter.

Om det første sagde statsministeren: ja, det er nok rigtigt, at det ikke er specielt socialt afbalanceret at bruge den skattepligtige indkomst som grundlag for en bunden opsparing, men det er nu engang det, vi har at arbejde med, sådan er vores skattesystem. I går sagde statsministeren i TV-udsendelsen »Ugens gæst« om aftenen, at vores skattesystem er hamrende uretfærdigt.

Det har undret mig en del, hvis dette virkelig er statsministerens dybtfølte opfattelse – han har det jo med at være gribende – at han så ikke noget før er gået i gang med at se på det skattesystem og er kommet med nogle forslag om, hvordan det kunne gøres mindre hamrende uretfærdigt. Det må dog siges, at han har haft en del tid til at tænke over tingene i – han har immervæk været statsminister siden engang i september 1982 – og det er vel ikke sådan, at det først er her i løbet af marts måned, det er gået op for ham, at skattesystemet skulle være hamrende uretfærdigt. Men det var altså en umulighed.

Og dog. Vedrørende det lille element, der handler om selskabsskatten, kunne man godt tage lidt forskud på de ændringer, man alligevel vil blive tvunget til at foretage på skatteområdet; men det andet bryder man sig ikke så forfærdelig meget om. Og hvorfor gør man ikke det? Det gør man ikke, fordi da man selv sad og forsøgte at lave en skitse, som man også kom ud med i form af et lille, meget beskedent papir, var der et underskud på 8 mia kr., fordi man ikke ville gå til bidet. Man ville netop ikke beskatte de højere indkomster hårdere, man ville netop ikke sanere rentefradragene, man ville netop ikke sanere hele fradragsjunglen, og når man ikke ville det, kan det ikke økonomisk hænge sammen, og så var der altså et lille beskedent slip på 8 mia. kr.; det er godt og vel tre gange så meget som det, man regner med at få ud af denne bundne opsparing.

Jeg synes egentlig, det illustrerer meget godt, at al den sniksnak om skattesystem bryder man sig ikke om i det konservative folkeparti. Jo, sådan ved festlige lejligheder, dér, hvor konfirmationstalerne ellers kommer op af lommen, er det meget godt at have nogle bemærkninger om det.

Så har man et lille reelt problem, og det er det problem, der består i, at der er mindre og mindre tillid til det nuværende skattesystem, og derfor sidder man nu og vrider sin hjerne med, hvordan man kan få genoprettet tilliden til skattesystemet, uden at der reelt bliver tale om nogen som helst form for social omfordeling.

Det andet punkt handlede om, at statsministeren sagde, at der ikke var øgede offentlige udgifter i denne pakke, eller hvad man nu skal kalde det, der behandles i dag. Det kan jeg simpelt hen ikke forstå. Så vidt jeg kan se af forslagene, skal arbejdsgiverne til ATP-indbetalingerne have udbetalt, hvad der svarer til 2,4 mia kr. på årsbasis. Det starter med oktober kvartal i år, 1985, og det vil sige, at der er 1½ år, hvori de skal udbetales, hvilket vist giver 3,6 mia kr. i udbetaling.

Det provenu kommer der jo ikke ind på forhøjelsen af selskabsskatten, for den får ikke virkning før i hvert tilfælde om et år, så den kan simpelt hen ikke give 3,6 mia kr., og det må betyde, at der bliver tale om øgede offentlige udgifter, for man er jo selv ved – det har jo ikke været til tredje behandling – at binde sig til at udbetale til arbejdsgiverne deres ATP-indbetalinger uden at være sikker på at få pengene ind i den anden ende. Men bevares, det er da rimelig fikst lavet, for man skal dykke ned i lovteksten, før man får øje på det, og det ved regeringen godt at der ikke er så mange i den store brede danske befolkning der har lejlighed til at gøre eller orker at gøre.

Til sidst en enkelt lille bemærkning om det spørgsmål, der handler om, hvorvidt regeringen nu har siddet et eller andet sted sammen med Dansk Arbejdsgiverforening og aftalt det hele.

Jeg synes egentlig, det er flintrende ligegyldigt, om de har siddet rundt om et bord og aftalt det eller ej, for der behøves såmænd ingen formel aftale. Jeg er sikker på, at de er så godt på bølgelængde med hinanden, at de godt kan sætte sig ind i, hvad hinanden mener. Om ikke andet har de jo kunnet støtte sig til, hvad de hver især har sagt om de kommende overenskomster i løbet af det sidste år, og det har de sandelig forstået at handle efter. Man behøver jo ikke at slide trapperne for at få fært af, hvad de mener ovre i Dansk Arbejdsgiverforening, og de behøver såmænd heller ikke at slide trapper